

Ansvarig redaktör: Anders Hedbom, anders.hedbom@gmail.com – Tel. 070-581 90 33
Layout Ola Bergendahl och Nils Frölander

Vart tog alla härliga vintrar vägen?

Isbanan på Kraftverksdammen i Gavleån 1905-1925

Ordföranden har ordet

Gunnar Lindbom.

Gästrikedrottens Historiska förening och kommunikation!

Omvärlden och vi förändras ständigt. Ibland går det fort och ibland tar det längre tid. Ganska ofta skulle man vilja skruva tillbaka tiden och ha det som det var, när det var som allra bäst.

Som alla andra måste även vi inom Gästrikedrottens Historiska Förening fundera över och hantera några viktiga frågeställningar. Vilket ben ska vi stå på? Ska vi och i så fall hur ställa oss till och utnyttja den nya tekniken? Hur och på vilket sätt vill våra medlemmar att vi ska mötas och bli kontaktade på bästa sätt?

I denna balansgång arbetar vi med såväl ord, text, bild som filmer. Vi har valt att i första hand kommunicera ut detta vid personliga möten som t.ex. idrottscaféer, stadsvandringar, pensionärsträffar, föreningsbesök samt besök hos intressegrupper. Vi har lång och bra erfarenhet av att skraddarsy våra presentationer och möten utifrån olika målgruppers intressen och önskemål.

Nyligen genomfördes ett mycket uppskattat idrottscafé i Hofors, i nära samarbete med idrottsföreningar i Hofors och Hofors Hembygdsförening.

Att vi är inne på rätt spår förstärks även av att Sveriges Centralförening för Idrottens Främjande visade sin uppskattning och premierade våra insatser i Hofors.

Vidare sker kommunikationen genom vår medlemstidning och den årliga medlemsresan, allt för att knyta ihop den idrottsliga och historiska utvecklingen.

Trots detta vill vi hänga med i tiden, men ändå inte

släppa de äldre beprövade sätten att kommunicera. Därför kompletterar vi kommunikationen genom att även finnas med på Facebook. Vi publicerar några idrottsbilder och filmsekvenser, som visar idrottshistoriska personer och händelser.

När ni föreningar eller organisationer vill förgylla en eftermiddag eller kväll för era medlemmar, får ni gärna kontakta oss så kan vi säkert tillsammans få ihop ett trevligt program.

Det personliga mötet är trots allt det viktigaste.

Gunnar Lindbom

Innehåll i Nummer 1 april 2017

- 1 Isbanan på Kraftverksdammen i Gavleån
- 2 Ordförandens ledare om GHF och kommunikation, Innehållsförteckningen och GHF:s styrelse under 2016
- 3 Inbjudan till medlemsresa den 23 maj 2017
- 4 Inbjudan till årsmöte den 26 april 2017 "Årets läsarbild" i tidningen Skogssport
- 5-10 Det välbesökta idrottscaféet om idrotten i Hofors söndagen den 19 februari 2017
- 11 Minnesord över Sture Sörqvist. Ove Grip minns två härliga fotbollsmatcher
- 12-13 Från Kuxabladet om Marvin Rich, Ockelbo Baskets första utländska förvärv
- 14 Idrottshistoria landet runt. Bo Nordlund går "riksrond" hos andra idrottshistoriska föreningar
- 15 Varför räknas inte sportens historia? Bodil Juggas inlägg i Arbetarbladet 6/11-16
- 16 Elitdomaren Christer Carlsson berättar om ishockeymålvakten Pelle Lindbergh
- 17 Om ett välkommet bidrag till vår verksamhet från Centralföreningen för Idrottens Främjande
- 18-19 Verksamhetsberättelse för 2016, Förslag till Verksamhetsplan och Budget för 2017
- 20 Kassörens ruta inklusive Ekonomisk redovisning för verksamhetsåret 2016

GHF:s styrelse 2016

Ordförande: Gunnar Lindbom, Idrottsallén 23 A 806 49, Gävle. 026/16 75 87, 072-246 75 87: lindbom.gunnar@telia.com
vice ordförande: Lillemor Forsberg, Gävle, 026-19 24 26, 070-6734 293: gassarvet@gavlenet.se
kassör: Curt Larsson, Lindesnäs vägen 7 D, 806 28, Gävle. 070-665 61 21: curt.larsson@gavlenet.se
sekreterare: Bo Nordlund, Strömsborgsvägen 8, 802 66 Gävle. 070-680 65 99: bo.nordlund@telia.com
Ledmot: Lars Blomgren, Ringvägen 11, 811 52 Sandviken. 026-21 46 05, 070-542 14 95: lars.h.blomgren@telia.com
Ledamot: Anders Steffen, Ockelbo, 0297-41 565: anders.e.steffen@home.se
Ledamot: Jan-Åke Hedström, Årsunda, 026-29 01 25: janake.hedstrom@hos.sandnet.se
Adjungerade ledamöter: Ove Grip och Anders Hedbom
Revisor: Åke Nilsson, suppleant: Lars-Vidar Ström.
Valberedning: Lars Blomgren och Nils Frölander

Medlemsresa Skutskärs IP och Strömsbergs Bruk

Strömsbergs bruk är Upplands enda järnbruk, där alla komponenter, som visar ett typiskt vallonbruksindustrisamhälle från 16–1800-talen, är välbevarade i en unik samlad miljö

Onsdag 23 maj 2017

Avresa **Resecentrum Sandviken 08.30**

Gävle **Hållplats Y Gävle C 09.00**

09.30 **Vi anländer till Skutskärs IP**

09.45 **Kaffe, Sören Sandström ordf. Skutskärs bandy. "Bandysnack"**

12.30 **Lunch Strömsbergs café. Meddela vid anmälan om du vill ha vegetarisk lunch!**

13.45 **Guidning Strömsbergs bruk, 2 grupper, tid ca 1 timme**

15.00 **Kaffe**

15.30 **Hemfärd**

Ankomst Gävle 16.30 och Sandviken ca 17.00

Naturligtvis åker vi med:

200:- (allt ingår även fika)

Anmälan sker genom inbetalning av deltagaravgiften kr 200:-/ person till plusgiro 81 60 67-3 alt. bankgiro 5602-3559
Glöm ej att ange namn på betalningsavin!

Frågor kan ställas till:

Curt Larsson 070-6656121
curt.larsson@gavlenet.se

Anders Hedbom 070-5819033
a.hedbom@telia.com

Gästrikeidrottens Historiska Förening

Organisationsnummer: 885501-2467
Bankgiro: 5602-3559 Plusgiro: 81 6067-3

Välkommen till vårt årsmöte för 2016

Gästrikedrottens Historiska Förening

Onsdag 26 april 2017 klockan 18.00

Silvanum/Furusalen Gävle

Program

”Skridsko, orientering och andra grenar”

Samtal med 50 års-jubilerande Hagaström SK och OK Hammaren
om verksamheten

Årsmöte

Årsmöteshandlingar redovisas i medlemsbladet. Tag med!

Dagordning delas ut vid årsmötet

GHF bjuder på kaffe/te och smörgås

Inga-Lisa rullar fram till seger i årets läsarbild

Tidningen Skogssports läsarbild för 2016 har röstats fram.

Vem ser vi på den bilden om inte GHF:s f.d. mångåriga styrelseledamot Inga-Lisa Eriksson, Hofors OK, som nu, 85 år ung, dundrar fram i orienteringsskogen med hjälp av sin rollator.

Inga-Lisa, som tidigare orienterat på hög landslagsnivå och tävlat i 26 olika länder, deltog redan 1955 i de första Nordiska mästerskapen, där hon erövrade en bronsmedalj individuellt och ett guld i lag.

Vinnarbilden togs när Inga-Lisa deltog i en av deltävlingarna i Dala Veteran-OL. GHF applåderar Inga-Lisa, som aldrig ger upp.

Välbesökt idrottscafé om idrotten i Hofors den 19 februari 2017

Lars Blomgren, Anders Hedbom, Jan-Åke Hedström, Bo Nordlund

GHF:s traditionella idrottscafé förlades i distriktets västra del, dvs Hofors. Eftersom Lasse Blomgren och Jan-Åke Hedström är bosatt i den västra delen, så beslutade GHF-styrelsen att uppdraget att arrangera caféet gick till Lasse och Jan-Åke. Efter div. samtal med HAIF, så kontaktades Jack Jacobsson som kontaktman och medarrangör. Träff med Jack ordnades och samarbetet/planeringen var igång.

Vårt önskemål om medverkande fastslogs rätt omgående. Föreslagna personer till vår panel var Ulf Jansson den "legendariske" sportjournalisten och bokskrivaren, Lasse Sandlin f.d. sportchef på Aftonbladet och ansvarig utdelare av Guldbollen och Heimo Klockare "legendarisk" hockeymålvakt allmänt kallad för hjälten i Prag. Alla dessa profiler med Hoforsanknytning visade sig vara en lyckad satsning.

Jack kontaktade dessa och fick omgående klartecken om medverkan. I övrigt kontaktades andra föreningar i Hofors för medverkan i idrottscaféet.

HAIF genom Bengt Lundgren, Mikko Peltonen, Lennart Pettersson (ordf i gamla HAIF:are), HHC Leif Nylén, HRS Urban Olsson, Johan Anttila, Patrik Eriksson och HKK Emma Andersson.

Som plats för idrottscaféet föreslogs Hembygdsgården. Kontakt togs med Hembygdsgårdens Anita Drugge. Hon nappade på att bli medarrangör. Förberedelserna fortsatte och kontakt togs också med motorklubben och Torsåkers IF.

Efter 5 planeringsträffar hade vi kommit så långt att en skärmutställning stod klar med hjälp av alla klubbar och GHF:s styrelse. Dock ej i Hembygdsgården, av utrymmesskal blev det i annexet Logen.

Under förberedelserna framkom ännu tydligare

vilken idrottskommun vi hamnat i, eller vad sägs om följande Hoforsdeltagare i olympiska spel:

Per-Olof Östrand HAIF simning, Eva Sisth, Tord Sahlen, Lars Andersson, Per Lundh alla kanot, Inger Eriksson HCK skridsko, Ove Berg HAIF friidrott, och Frida Andersén HRS ridning. Tillika följande OS-deltagare i externa klubbar: Nils Östensson skidor, Olle Åberg friidrott, Lars Eriksson fotboll, Birger Asplund friidrott och Andreas Johansson hockey.

Skärmutställning och film

Idrottscaféet startade med skärmutställning och en mycket uppskattad filmföreläsning.

Lars-Vidar Ström hade inför idrottscaféet grävt i sitt filmarkiv och hittat händelser och profiler från Hofors. Här är några av dokumenten som väckte minnen och personliga kommentarer.

En sekvens visade häftiga backtävlingar på motorcykel. I alla tider har motorsporten varit stark i bygden. Mästaren i speedway Göte Nordin, liksom Östblommarna, enduromästaren Erica Roth och numera rallystjärnan Emil Bergkvist är från bygden.

I en av Kaj Annebrandts många intervjuer med friidrottens "Stora grabbar" berättade Olle Åberg, hur han började med friidrott hemma i Hofors, blev mästare i Gefle IF, startade i OS och satte världsrekord på 1000 meter.

Ett unikt tidsdokument var filmreportaget, som kulturhistoriskt flyttade oss 60 år tillbaka i tiden. Från planering, utplacering av kontroller, till start och målgång upplevde vi en orienteringstävling arrangerad i Hofors 1956.

Hela idrottscaféet förevisades på film för framtiden.

125 deltagare – fullspikat!

Minnenas afton om idrotten i Hofors

Förväntan var påtaglig, när Gunnar Lindbom hälsade över hundra intresserade välkomna till vad som blev idrottsminnenas afton i Hofors hembygdsgård.

Ett stort tack till hembygdsföreningen som med Anita Drugge i ledningen klarade av anstormning av intresserade långt före annonserad tid och servering i god anda trots trängsel!

Gunnar Lindbom introducerade sportjournalisterna Ulf Jansson och Lasse Sandlin, båda kända, uppskattade och erfarna med många år i sportradion, i gamla Idrottsbladet, som sportchef i Aftonbladet. Båda med sina rötter i Hofors och uppvuxna med brukets idrott, liksom även tredje man i panelen Heimo Klockare, hockeymålvakt från Hofors med fina meriter i Gävle GIK, Brynäs och Tre Kronor.

En självgående och pratglad panel som höll igång med minnen och personliga värderingar av idrottslivet i Hofors.

Idrotten och bruket

Ulf Jansson inledde med sin tid som ordförande i "Unga Haifare" på 1940-talet. En storhetstid för idrotten i Hofors. HAIF spelade fotboll i division 2 och besegrade Djurgården på Stockholms Stadion. Inför 1580 åskådare vann laget 1941 över Brage på hemmaplan.

1940-talet var brukens idrottsepok. Företaget kunde i Hofors erbjuda både jobb, bostad och i viss mån gynnsamma träningsvillkor.

Från skogsarbete i Sälen flyttade Nils Östensson till bruket och Hofors AIF. Tillsammans med Lars Back och Alvar Hägglund blev han svensk mästare i stafett 1941. Året därpå vann Östensson SM på 15 km och Back på 50 km.

Simning var stort i Hofors med simfester som återkommande arrangemang. Vattenpolo var populärt. Hofors AIF producerade simmare. Trots att ingen simhall fanns, så kom Per-Olof Östrand fram som 17-årigt stjärnskott 1947 och var med och vann EM i lagkamp. Året därpå var han guldmedaljör i SM på tre distanser frisim.

Minnet av "Hofors-Lasse" Eriksson

Friidrotten har haft hög status i Hofors genom åren. Lasse Sandlin påminde om 1960-talet, då både Ove Berg och Birger Asplund var framgångsrika i SM, landslaget och OS

Fotboll och särskilt Lasse Eriksson framhöll han i sina minnen. Han berättade om "Hofors-Lasse" som tidig talang hemma i Hofors, Han spelade som 18-åring i A-laget, tränade flitigt och cyklade som andra bruksgrabbar dagligen till jobbet i fabriken, därifrån hem för mat och sedan till träning. (Se bild sid 10).

Den fortsatta framgångssagan? Uppmärksammad först som 26-åring av många storklubbar, men inte oväntat skrev bruksgrabben på kontrakt med Degerfors. Debuterade bara någon månad efter sin allsvenska debut i landslaget och snart skrev Lasse proffskontrakt med Toulouse. När Lasse Sandlin i unga år liftade runt i Frankrike fick han chansen att se "Hofors-Lasse" spela i Toulouse.

Våren 1958 tröttnade Lasse Eriksson på proffslivet och togs emot med öppna armar i Sandvikens IF. Lasse Sandlin underströk, att det var stort i Hofors, när Lasse Eriksson snart återvände hem till bruket som spelande tränare. Där blev han kvar till sin död 1994.

Gunnar Lindbom samtalar med den suveräna panelen med fr.v. Heimo Klockare, Ulf Jansson och Lasse Sandlin.

Ove Berg berättar till Heimos förtjusning.

Hur Heimo blev målvakt

I ett tidigare medlemsblad har Heimo berättat hur han drömde om att bli estradör, men mamma sade ifrån på skarpen. På podiet i Hofors hembygdsgård blev han något av idrottshistorisk estradör.

Heimo drömde i ungdomen mest om framgångar i fotboll och hade Lasse Eriksson som idol och tränare. På den tiden provade en Hoforsgrabb alla möjliga grenar. Än idag är fotbollsintresset nummer ett.

Men på vintern blev Heimo målvakt i Hofors duktiga juniorlag. (Se bild sid 10). Kanske var det en gynnsam tillfällighet att han valde att fortsätta i hockeymålet. Han blev uttagen till Gästriklands juniorlag, gjorde bra ifrån sig och fick brev från Svenska Ishockeyförbundet att han var uttagen till juniorlandslaget.

Efter genombrottet blev det några år i Gävle GIK. Föräldrarna konstaterade lugnt, att dit var det närmare än till andra storklubbar som lockade.

Oblyg och alltid nära till skämtet frågade han inför matcher Godtemplarnas ledare: "Spelar vi med fullt lag?" Skämtet gick inte hem hos alla.

Med Brynäs vann han så småningom två SM-guld som parhäst till Hasse Dahlöf. Det var nog rätt skoj-friskt kring målburen på den tiden!

1960 skrev Aftonbladet om Heimo Klockare som "Hjälten i Prag" efter hans lyckade debut i Tre Kronor. Han försäkrade för idrottscaféet, att han föredrar beskrivningen "Hjälten i Hofors", sedan han dramatiskt räddade en kamrat från att drunkna.

Heimo Klockare bjöd till sist ur minnet publiken på personlig poesi med drastisk humor om livets gång.

Åtta nationer i fotbollslaget – World Cup i rinkbandy

Medan Hembygdsgården serverade Idrottscaféets fika, blev det tillfälle att läsa om föreningarnas historia i skärmställningen och i tidningsklipp.

Jack Jacobsson presenterade därefter några av Hofors föreningar, vars representanter även berättade om dagens verksamhet.

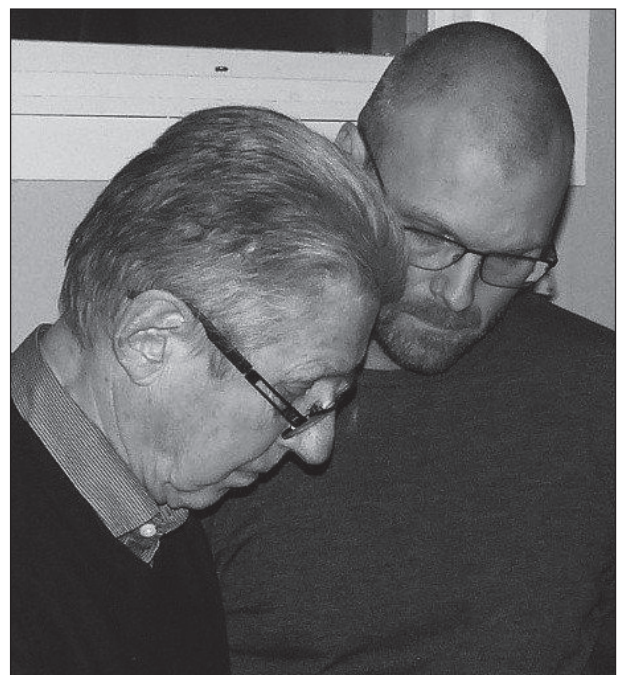
En gång i tiden jobbade grabbarna i fotbollslaget på bruket. Dagens fotbollstränare Fredrik Lindholm redovisade en annan verklighet i Hofors AIF.

I laguppställningen finns åtta nationaliteter och totalt i truppen tolv, med många olika språk och knapphändig svenska. Integreringen ställer krav, men har varit lyckad. Fotbollen har stärkts och fått framgång. Fotbollsspråket är gemensamt och engelska funkar, men ett värde är att även grabbarnas svenska utvecklas.

Fredrik Lindholm framhävde, att de nya fotbollsgrabbarna i Hofors från olika håll i världen visar tacksamhet, ställer upp socialt och vill göra rätt för sig. Ändå kan lagenheten ställas på prov, då de har ständiga drömmar att komma vidare.

Bernt Melin påminde om att på Stålrinken spelade svenska och ryska elitlag från 1984 till 2000 World Cup i rinkbandy. Melin berättade dock inte själv, att han för arrangemanget fick Svenska Bandyförbundets utmärkelse 1987 för både Året ledare och Årets PR-Profil. Men härmed är det känt!

Emma Andersson berättade om kanotklubbens bredd och elit genom åren och betonade det stöd föreningen känner i Hofors. Hon berättar mer på annan plats i medlemsbladet. (Sidan 9).

Anders Hedbom pratar integration med Fredrik Lindholm.

När Ove Berg sprang vilse i Mexico 1968

Gunnar Lindbom lyckades locka fram Ove Berg för att berätta om sin framgångsrika karriär på medeldistans. Med berättartalang bjöd Ove några minnen.

Till Hofors kom Ove från Alfta. Där hade han mest sprungit 200 m och 400 m, tack vare den bakgrunden utmärkte han sig som fruktad och envis spurtare på medeldistans, vilket bl.a. resulterade i två SM-guld på 800 m. Med spurtseger över Anders Gärderud 1968. Men året före var det inte lika roligt. När löparna efter fyra tjuvstarter stod och väntade på startskottet ropade en irriterad Ove Berg:

– Skjut då för helvete! Det blev rött kort och förvisning till omklädningsrummet.

– Helgen efter vann jag 800 m i finnkampen i ren ilska. (Se bilden ovan).

Ove erbjöd sig berätta om en äventyrlig träningsrunda i Mexico City, när han var med i OS 1968. Tillsammans med några andra löpare bl.a. Anders Gärderud gav sig Ove iväg uppåt bergen.

De insåg snart att de sprungit vilse. De var i ödsliga trakter men vågade sig fram till ett litet hus. Bankade på; dörren slets upp och Ove fick en gevärspipa i magen. Det lugnade sig. Olympierna lyckades förklara vilka de var. De fick vägvisning och tog sig tillbaka till Olympiabyn.

Både Ove Berg och Anders Gärderud blev utslagna i försöken på 1 500 meter.

Historisk fotbollsmatch på Stålringen i Hofors

Måndagen den 18 augusti 1981 gästades Hofors och Stålringen av ligalaget Chelsea. Engelsmännen var stora favoriter och de flesta i den stora publiken på 1321 personer tänkte nog att Hofors skulle bli en munbit för gästerna. Men oj vad de bedrog sig. Hofors var fräckt nog att vinna med 2–1. Börje Wallin skrev i sitt referat i AB; ”Efter en mållös halvlek kom HAIF starkt i andra halvlek och hör och häpna vann matchen till slut med 2–1”

Jörgen Larsson i GD: ”I HAIF var Bernt Johansson suverän i målet. Han svarade för massor av fantastiska räddningar. Alla i försvaret gjorde helgjutna insatser. Extra plus till Ove Sundberg och Benny Bergström. Hasse Carlsson jobbade enormt på mittfältet medan Ulf Zettergren och Hasse Sundqvist var farligast framåt”. Tränaren i HAIF Jack Jakobsson menade: ”Som jag ser det var vi det bättre laget” och fortsätter: ”Att vi är ett hyfsat div. III-gäng torde vara bevisat vid det här laget”. Skribenten Börje Wallin i AB prisade inte bara spelarna i HAIF utan gav följande fina omdöme om domaren Bo ”Chopping” Persson. ”Chopping” vill vi gärna se som domare flera gånger på Stålringen. Betyg: Perfekt!

Vid idrottscafét i Hofors 19 februari fanns tre av spelarna och tränaren Jack Jakobsson med från den historiska matchen.

Från vänster: Håkan Ström, Per Anders Ling, tränaren Jack Jakobsson, Heimo Rajaniemi.

Tankar om idrotten förr och nu

I en avslutande diskussion ställdes frågor från publiken om idrotten förr, nu och i framtiden. Alla tre var eniga om att idrotten hemma i Hofors en gång gav dem allt för deras fortsatta liv med idrotten. De framhävde brukets föreningsliv, där unga och erfarna ledare jobbade i fin gemenskap. Att delta i det ideella föreningsliv som fanns hemma i Hofors var på något sätt självklart. Den tidsandan fortsätter förhoppningsvis i den lokala idrottsrörelsen.

Ulf Jansson nämnde Ernst Röstlund, mångårig ordförande i HAIF, som det goda exemplet. Om Ulf skulle skriva en avslutande bok, så skulle den bli en hyllning till idrottsledare.

På frågan om dagens och framtidens sportjournalistik gick svaren isär. Ulf Jansson saknade mycket av det som sportjournalistiken har stått för. Lasse Sandlin var mer positiv till sportsidornas anpassning och utveckling.

Anita Drugge.

Efter genomfört program tackade bl.a. Anita Drugge för en trevlig eftermiddag där hon berättade om planerna runt "ett idrottsutrymme" på Hembygdsgården för Hoforsidrotten! Hon uttryckte också glädjen över att få behålla allt material som vi medverkat till att ta fram.

Hofors Kanotklubb

Emma Andersson

Hofors Kanotklubb bildades 1943. Klubben har haft stora framgångar genom tiderna.

Klubben har fostrat en rad framgångsrika kanotister som haft stora framgångar både internationellt och nationellt.

Klubbens största stjärna är utan tvekan Lars "Snickar-Lasse" Andersson. Med sina 5 VM-medaljer är han i en klass för sig. Han tog guld i K2 500 m på VM 1970 i Köpenhamn och 1971 i Belgrad tillsammans med Rolf Petersson från Halmstad. Han har även 3 st silver och de tog han på K2 1000 m även det 1970 tillsammans med Rolf samt K1 1000 m 1970 och 1971.

Snickar-Lasse världsmästare i Kanot K2 1970 och 1971.

Snickar-Lasse deltog även i de Olympiska spelen 1968, 1972 och 1976. Det blev inga medaljer under dessa tävlingar men en mycket hedrande 5:e plats 1968 i K2 1000 m.

Andra som deltagit i OS är Eva Sisth 1964, Tord Sahlén 1968 och Per Lundh 1980.

Under SM 2016 tog klubben 7 st medaljer. 3 st brons i klassen D18, K4 500 m, K4 5000 m och stafett 4x200 m genom Moa Kolvereid, Kristin Rövik, Isabell Henriksen, Amanda Henriksen och Line Henriksen.

Per Lundh paddlade till sig 3 st silver i klassen H50, K1 200, 500 och 1000 m.

Mikael Slotte tog brons på K1 5000 m i klassen H60.

Hofors Kanotklubb har genom åren etablerat sig som en av Sveriges bästa och mesta arrangörer av nationella kanottävlingar.

2016 var inget undantag. Då samlades Sveriges bästa kanotister i Hofors för att delta i SM i sprint. Det är det senaste i raden arrangemang som nu gav klubben Hofors kommuns Kultur och Fritids stipendium på 10 000 kronor med motiveringen "för att i decennier med sitt engagemang och arrangemang ha satt Hofors kommun på den nationella idrottskartan".

Det var 15:e gången som klubben arrangerade Svenska mästerskapen. Första gången SM kördes på ett permanent kanotstadion var 1966. Även den gången var det Hofors KK som var arrangör, men då gick tävlingarna på sjön Hyen, där även klubbens klubbstuga ligger.

1991 flyttades kanotstadion till sjön Tolven då banorna på Hyen ansågs för vindkänsliga. Folke Jansson var den drivande mannen bakom flytten. Banorna på Tolven är mycket rättvisa då det inte kan bli ojämna vindar utöver den 1000 m långa raksträckan eftersom skogen och bergen ger en skyddande sköld. Om det mot förmodan blåser är det lika över alla 9 banorna.

Emma Andersson, ordförande i Hofors Kanotklubb.

En riktig eldsjäl har gått ur tiden

Valda delar av Olof Holmströms minnesord om Sture Sörqvist Jäderfors. Arbetarbladet 2016-11-13

En eldsjäl för idrotten och Jäderfors sportklubb i synnerhet har gått ur tiden

Jäderfors sportklubb sörjer, saknar och minns idag Sture Sörqvist. Efter en kortare tids sjukdom avled han i sitt hem den 17 oktober. Därmed har den sista länken bland entusiastiska grundare av Jäderfors SK som bildades 19 december 1943, gått ur tiden i en ålder av 85 år. En förening som Sture gjort ovärderliga tjänster under hela sin livstid, främst som en drivande ordförande under åren 1957–2014.

Stures krafter har också tagits i anspråk regionalt och nationellt. Sålunda var han uppskattad ordförande i Gästriklands Idrottsförbund och Gästriklands skidförbund. Som ledamot av det så kallade dechargeutskottet fick han även granska Riksidrottsförbundets verksamhet.

När Sture efter 58 år som ordförande i Jäderfors Sportklubb avgick 2014, utnämndes han naturligtvis till Hedersordförande i föreningen. Hans förhoppning var då att han skapat förutsättningar för fortsatt god verksamhet i föreningen till bygdens bästa.

Med Stures Sörqvists bortgång har en ambitiös och hängiven idrottsledare gått ur tiden. Vi minns honom med stor uppskattning och tacksamhet för allt gott han gjort för Jäderfors Sportklubb, men även för samhället Jäderfors och idrotten i allmänhet.

Sture Sörqvist.

Gästriklands Idrottshistoriska förening instämmer i Olof Holmströms minnesord.

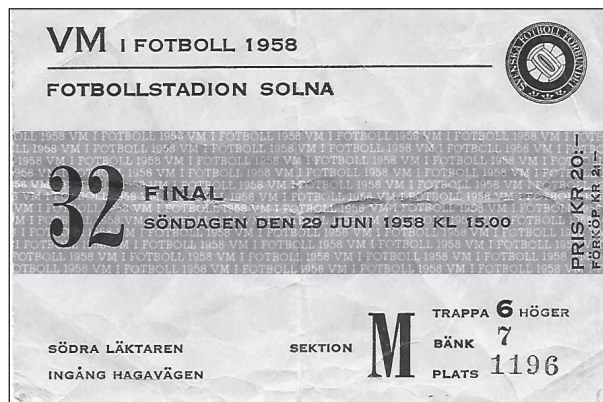
Ove Grip minns två härliga fotbollsmatcher

I augusti 1953 gjorde jag med mina föräldrar en liten semestertripp till Göteborg. Vi övernattade hemma hos en brandman, som bodde och arbetade i Göteborg. En dag, sannolikt en söndag, fick jag följa med brandmannen och min pappa till Ullevi för att titta på en fotbollsmatch. Det fanns då bara ett Ullevi i Göteborg. Det var en Göteborgskombination, som skulle möta det ungerska landslaget. Ungern hade vunnit den olympiska fotbollsturneringen i Helsingfors 1952 med Puskas i spetsen och ansågs 1953 vara ett av världens bästa fotbollslandslag. Före fotbolls-VM i Schweiz 1954 var Ungern favorittrippat som vinnare, men så blev det ju inte; Tyskland vann.

I matchen på Ullevi var det ungerska landslaget helt överlägset och vann med 7–1. Jag minns inte om och i så fall hur många mål Puskas gjorde men jag minns att ”Fölet” Berndtsson gjorde Göteborgskombinationens tröstmål.

Någon gång 1956 eller 1957 fick jag veta att fotbolls-VM 1958 skulle anordnas i Sverige. Jag minns att jag bad min pappa att han skulle ordna biljetter till turneringens final. Hur min pappa kunde göra det minns jag inte men han fixade tre biljetter. Jag

kommer inte ihåg hur vi tog oss till Stockholm till fotbollsstadion Råsunda men jag minns helt klart hur jag, min pappa och min farbror gick upp i trappa 6 höger till bänk 7 på läktaren på kortsidan bakom Kalle Svensson, där jag skulle sitta på plats 1196. Jag minns också klart att och hur Sverige inför mer än 50 000 åskådare tog ledningen i matchen. Som fint bevis på att jag var på matchen har jag biljetten från vilken jag har hämtat uppgiften om var jag satt på matchen.

Marvin Rich, Ockelbo Baskets första utländska förvärv

Staten Oklahoma, i Amerikanska mid-west, består av ett vidsträckt och varmt prärielandskap i väst till lum-miga bergs- och skogsmarker i öst. Där de tre enorma floderna Grand, Arkansas och Verdigris strålar sam-man ligger kommunen Muskogee och det lilla jord-brukssamhället Boynton. Under början av 50-talet levde cirka 700 invånare här. Marvin Rich, tillsam-mans med sina föräldrar och fem systrar utgjorde några av dem.

Marvin Rich blev under åren 1979–1980 Ockelbo Baskets förste utländska förvärv. Redan under sin de-butsäsong ledde han laget till vinst i division 2 och krossade ärkefienden Gävle i en fortfarande omtalad match. Många minns den vänlige, karismatiske, 200 centimeter långa spelaren. Kanske öppnade inte bara hans spel på planen, utan även hans personlighet upp portarna för fler utländska inslag.

– Jag har så många bra minnen från tiden i Ock-elbo. Det är orättvist att fråga efter ett, skrattar Marvin när Kuxabladet pratar med honom i telefonen. Han fortsätter sedan med att beskriva ett minne som förföljt honom från tiden då han undervisade barnen i Rabo skola i Ockelbo.

– De var så snälla med mig och jag hade jättero-ligt när jag undervisade där. Efter varje lektion drog de i mig och frågade: Kan du inte följa med och åka skridskor med oss!? Snälla Marvin! Barn kan vara rätt envisa. Jag hade aldrig åkt skridskor i hela mitt liv och tänkte; det här kommer sluta illa. Till slut svarade jag: okay, om jag får låna ett par skridskor som passar mina fötter, storlek 50, då följer jag med er. Jag trodde naturligtvis aldrig att det skulle ske. Nästa gång dök de upp med skridskorna åt mig. Marvin får svårt att avsluta berättelsen och brister ut i högljutt garv när han beskriver hur någon ordnade en parkbänk åt honom att hålla i sig i och skjuta framför sig på isen, och hur barnen skrattade så de kiknade.

Även om Marvin från början är uppväxt i ett litet samhälle är hans bakgrund långt ifrån enkel. Resan har kantats utav svåra provningar. Det USA han växte upp i, efter ett nyligen avslutat världskrig, brottades med inre motsättningar för att anpassas till den nya tidens värderingar. Medborgarrörelsen, med bland annat Malcom X som språkrör, kämpade för alla människors lika värde och mot en avskyvärd och förlegad, rasseg-regerad lagstiftning som sedan 1800-talet särbehand-lade USAs medborgare utifrån hudfärg.

– När jag spelade för Douglas High School Varsity team, var vi det bästa laget i skolans historia. Vi vann varje match under säsongen med minst 25 poäng, fram till finalen. Vi var ett helt färgat lag och i fina-len ställdes vi mot en motståndare med bara två fär-gade spelare. Innan första perioden var avgjord, som på den tiden var 6 minuter, hade domarna utvisat hela vår första femma. I sista perioden hade de utvisat alla utom fyra spelare i vårt lag. Vår coach lät det fortgå, vi skulle bara ha klivit av planen den dagen. Det var in-gen match. Det var avgjort innan vi klev ut på planen.

– Jag såg så otroligt mycket under de åren som för-made mig, att jag aldrig behövt känna någon längtan tillbaka annat än till min familj.

Marvins mamma gick bort när han var väldigt ung och familjen flyttade till Oklahoma City för att vara närmre hans pappas arbete vid en militärbas. I fjärde klass började Marvin spela basket regelbundet.

– På många vis räddade basketen mitt liv, konsta-terar Marvin.

Under 1960-talet blossade konflikten i Vietnam ut på nytt och 1968 hade USA ca en halv miljon soldater på plats i sydostasien. Långt ifrån alla kom någonsin hem i livet.

– Jag kallades in till kriget men på grund utav ett basketstipendium fick jag vara kvar på Universitet. Inte alla av mina vänner hade samma tur.

– Universitetsbasket på den tiden var mer som proffsli-gan. Jag fick möjlighet att resa och se stora de-lar av USA. Vi tränade enormt hårt och fick mycket speltid och uppmärksamhet. Det stärkte mitt självfö-tröende som ung och min identitet som idrottare. Jag kände tidigt att det här var för mig.

Ifrån Oklahoma City sökte sig Marvin efter Uni-versitetet, med avslutad lärarexamen, i början av 70-talet till västkusten och Kalifornien. Jobbtillfäl-len var få och Marvin fann sig själv ofrivilligt mitt i området Compton i Los Angeles. Arbetslösheten var hög och rivaliteten mellan kriminella gäng som Crips och Bloods så omfattande att området gått till histo-rien som ett av de blodigaste och farligaste platserna i modern amerikansk historia.

Marvin fick veta att uttagningar för basketlag att turnera i Europa skulle ske i Harlem, New York. Målmedvetet tränade han inför dessa och fick tillfälligt bo hos en vän för att kunna delta.

– Jag minns när vi kom till hallen i Harlem där uttagningarna skulle ske. Det var många riktigt duktiga spelare som jag kände igen ifrån tiden i Universitetsbasketen, tillsammans med en brokig skara, kaxiga gatubasketspelare. De ställde oss emot varandra och universitetsspelarna gick tio raka förluster i följd, skrattar Marvin.

– De var enormt skickliga och lagen fick blandas för att jämna ut oddsen.

Uttagningarna gick individuellt bra för Marvin, som gjorde många poäng. Ganska snart kom beskedet i ett kuvert att han skulle få göra en Europaturné med ett lag sponsrat av rakbladstillverkaren Gilette.

– Det var inte en enda i laget, så vitt jag minns, som inte hade helskägg, erkänner Marvin med den humor och distans som genomsyrar hela vårt samtal. När Allstar laget ”Gilette” mötte Ockelbo BBK 1972 besegrade de hemmalaget med 131–37 samt 126–53 året därpå.

– Jag visste ingenting om Sverige. Skandinavien, vad är det? Vi amerikaner hade nog inte så stor koll är jag rädd om världen utanför; men en sak kommer jag tydligt ihåg. Jag gick i sjätte klass och fick i en skolbok se bilder av fjordarna i Norge. De vackra bilderna etsade sig fast i mitt minne på något vis. Tänk vad kul det skulle vara att springa efter bergen och hoppa rakt ner i fjordarna.

Det var en dröm som Marvin såg till att bli verklighet, många somrar i rad, bland annat tillsammans med sin pappa, efter att Marvin etablerat sig i Sverige.

– De kände igen mig i Geiranger till slut, konstaterar Marvin.

– När den Europeiska Allstar basket turnen besökte Söderhamn under mitten av 70-talet pratade jag med ledningen efter matchen. Det fanns möjlighet för mig att stanna, och jag tvekade inte en sekund.

Marvin spelade under 70–80-talet utöver Söderhamn bland annat med Umeå Basket, Duvbo i Sundbyberg, Järfälla, Lidingö, Saltsjöbaden och i Ockelbo där han gjorde två sejourer, den första 1979. Marvin är av många sedd som den enskilt bäste spelaren som Ockelbo förvärvat. Hans insatser och inspiration tillsammans med den otroliga talang och generation som växte upp och spelade då, förde Ockelbo BBK ända till Elitserien.

Marvin har stannat i Sverige. Han har idag tre barn och fyra barnbarn här och ser fram emot att under sommaren besöka älgparken i Mo med dem.

– Jag känner att jag mottogs med öppna armar här, trots att jag måste ha stuckit ut. På planen, i affären, på dansgolven. När jag mötte fördomsfulla människor, såg jag till att möta dem med respekt; att ta mig tid med dem, att prata med dem och behandla dem som människor av lika värde. Jag är övertygad om att det är det

Marvin smiter förbi försvararen med bollen i säkert förvar.

enda sättet att skapa förståelse och att överbygga fördomar.

Marvin citerar ett av många kraftfulla och än idag högst aktuella Martin Luther King-citat:

”I have a dream that my four little children will one day live in a nation where they will not be judged by the color of their skin, but by the content of their character.”

Marvin avslutade sin basketkarriär som spelare i högsta ligan hos Ockelbo basketklubb. Idag är han manager för Nacka Basket och arbetar med att tillgodose ungdomarna med material och förutsättningar att utveckla sina talanger. Några dagar i veckan arbetar han med organisationen Veteran Kraft.

– Det är mest att hjälpa gamla damer med trädgårdsarbete och fika den här tiden på året, konstaterar Marvin lugnt.

– Jag trivs i Nacka, där jag bor nu. Det är lantligt, finns stora grönområden och jag får vara nära min familj.

– Rolf Järnqvist, Gustav och Lisa Eklund från Ockelbo är alla borta nu, men kommer alltid att leva vidare i mitt hjärta.

Idrottshistoria Landet Runt

Olympiska spel i konst 1948 – Lärarik läsning i andra medlemsblad

Gunder Hägg fick aldrig chansen till en OS-medalj. Hans rekordår inföll under världskriget. Men som statyn "Löparen" tävlade han i London 1948. Statyn av Olof Ahlberg ställde upp i de olympiska konståvlingarna. I klassen staty blev den emellertid oplacerad. Guld i grenen vann Gustav Nordahl med "Hyllning till Ling". Idag står statyn utanför GIH i Stockholm.

Westgötarnas Idrottshistoria ägnar i sin senaste medlemstidning en artikel med allmänt kulturintresse åt de olympiska spelen i konst, som Coubertin införde i Stockholm 1912. Så småningom framfördes också förslag på dans och teater som olympiska grenar, men i Helsingfors 1952 fick inte konsten längre vara med i de olympiska lekarna.

Medlemstidningen, eller snarare seriös tidskrift, redovisar årsberättelser från alla 18 idrottshistoriska kommunföreningar som finns i landskapet. Från Västgötarnas årsmöte refereras att f.d. Brynäsaren Stefan Persson mycket uppskattat berättat om sitt hockeyliv i Gävle, Tre Kronor och NHL.

Idrottsminnen från Jämtland satsar hela sin senaste utgåva på utförlig historik om Ragunda IF som fyller 110 år.

Löparen av Olof Ahlberg utanför Strömvallen i Gävle.

I en notis rättar jämtlänningarna till den felaktiga och ofta upprepade uppfattningen att Gunder Hägg föddes i Albacken. Han föddes på Johannesnäs i Hemsjö by. Och där planeras ett minnesmärke inför Gunders 100-årsdag 2018.

Uppländska Idrottsminnen berättar historien om Rånäs 4 H som firade sina 60 år nyligen. Och om eldsjelen Hans Davidsson, kassör och allt i allo i föreningen under 57 år, tills han av den nytilträdde styrelsen manipulerades bort som för strängt granskande och ifrågasättande revisor.

Många gästrikar har minnen av sina starter i tävlingar som Rånäs 4 H arrangerat. Särskilt stort var det när föreningen stod för SM i friidrott 2003 i Norrtälje. Sammanlagt har Rånäs 4 H en mängd SM-medaljer och föreningens stjärna var Maria Akraka.

Till Upplands nästa idrottscafé har Claes-Göran "Myggan" Wallin bjudits in för att berätta minnen från Almtuna till Tre Kronor. Han inledde sin hockeykarriär med Almtuna på Fålhagens månskensrink. Född och uppväxt i Fålhagen började också Arne Carlsson spela hockey i Almtuna och fick sitt genombrott, när föreningen gick upp i Allsvenskan 1962. Han värvades snart till Frölunda och drog vidare till Södertälje. Under många säsonger permanent i Tre Kronor, och med avancerade chefsjobb både hos Volvo och Scania.

Idrottshistoriker landet runt kommer ihåg Inga Löwdin som framgångsrik ledare för de svenska skiddamerna i OS och VM. På äldre dagar var hon entusiastisk pionjär, när Uppland började skriva sin idrottshistoria. Vid GHF:s utbyte med Uppland bidrog hon med sin entusiasm och kunskap.

Upplands medlemsblad påminner om hur Inga Löwdin tillsammans med Eivor Alm, klubbkamrat i IF Thor, var bäst i Sverige på skidor i början av 1950-talet. Tyvärr blev Inga Löwdin sjuk under OS i Oslo 1952, men Eivor Alm var nia på 10 km.

Hur arrangerar andra sällskap medlemsresor i idrottshistorisk anda? Västgötarna inbjuder till en tvådagarsresa i höst till Sixten Jernbergs Museum, sedan logi i Mora innan man besöker Vasaloppsmuseet och avslutar på Lugnets Museum i Falun. Lockande, men så mycket dyrare än våra resor!

Så mycket idrottsminnen det skrivs och jobbas med runt om i landet! Att läsa skrifterna från andra sällskap vidgar synvinkeln på idrottshistoria. Erfarenhet och kunskap från andra idrottshistoriska sällskap kan stimulera och utveckla vår egen verksamhet.

Bo Nordlund

Varför räknas inte sportens historia?

Ur Arbetarbladet onsdag 9 november 2016

Östersund förlorade visserligen mot Gävle i söndags. Men det är Östersund som stannar kvar i allsvenskan. Jag vill förstås gärna se framgången som ett resultat av klubbens medvetna kultursatsningar även om vissa säger att det beror på alla dyra spelarinköp.

Östersundsspelarna har framfört dansverk, gjort en bok och spelat teater. Vid sidan av att sparka boll.

I de flesta andra sammanhang tycks dock steget mellan kulturvärlden och sportvärlden förskräckligt långt. Och det behöver inte vara sportens fel.

Väldigt få av idrottens historiska byggnader och platser anses till exempel vara viktiga för kulturarvet. Faktiskt visar det sig vara så få och (ointressanta) att de inte ens har någon egen kategori i statistiken.

Om Strömvallens fotbollsarena i Gävle någonsin blir byggnadsminne kommer den att räknas som en anläggning för hälsa. Eller turism. Eller nöjesliv.

Vilket jag inser när jag läser en ny rapport från Myndigheten för Kulturanalys, baserad på uppgifter från Riksantikvarieämbetet. Byggnadsminnen listas i sex huvudgrupper med ett flertal undergrupper. Bland annat har fiske- och sjöfart en egen grupp, liksom bankväsende, rättsväsende, parker, hantverk och industri.

Skogsbruk, det också. Till och med "Konstnärligt skapande" särskiljs i egen grupp – bestående av konstnärateljéer och utställningslokaler. Så pass smalt.

Men ingenstans idrotten.

Byggnadsminnen med anknytning till idrott föses in under annat. Och lite hipp som happ som det verkar.

De byggnader som genom åren blivit byggnadsminnesförklarade är i stort sett bara badhus och tennishallar.

Badhus anses höra hemma under "hälsa, sjuk- och socialvård". Ibland hamnar de under "rekreation och turism".

Tennishallar tillhör istället – eventuellt såsom rum för gammal överklassysselsättning – oftast gruppen "kultur – och nöjesliv".

Däremot verkar ingen idrottsanläggning kvala in under beteckningen "folkrörelse och föreningsliv". Inte ens där. För där samsas Folkets hus med nykterhetslogerna.

Även anrika OS –och friidrottsarenan Stockholms Stadion ses som "kultur – och nöjesliv".

När idrottsanläggningar blir tillräckligt gamla eller är tillräckligt fina blir de således automatiskt transformerade. Deras svettiga förflutna ska glömmas.

Möjligen ska förvandlingen ses som något positivt. Kulturell glans.

Fast jag vet inte. Om idrottens anläggningar erkändes som en egen typ av bebyggelse – i kraft av den speciella historia de har att berätta – borde de väl ha bättre chans att hävda sig när deras kulturmiljövärde ska mätas. Annars är det ju som om de inte existerade.

Bodil Juggas

Strömvallens läktare uppförd 1923.

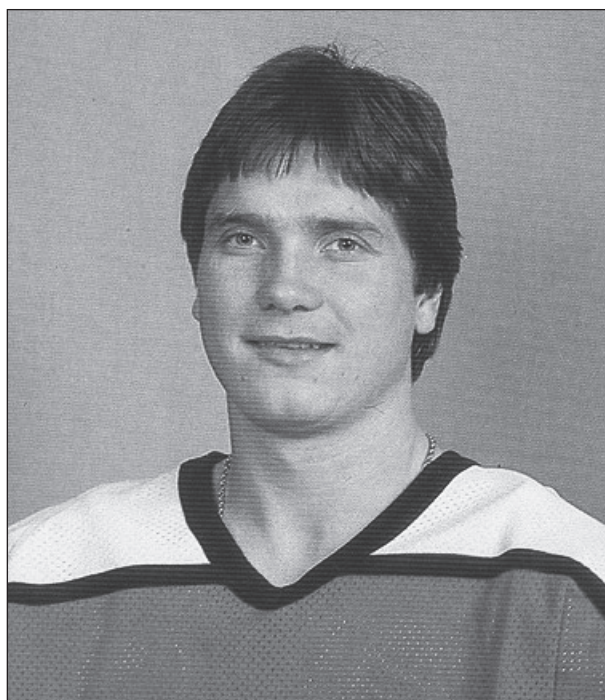
Elitdomaren Christer Carlsson berättar om Pelle Lindbergh

VM 1979 i Moskva. Både Pelle Lindbergh och jag gjorde våra första VM turneringar. Jag gillade Pelles stil som målvakt, modig och cool på samma gång liksom. Vi hade också bra kontakt på isen eftersom jag alltid gillat gamänger med glimten i ögat. Pelle var trots sin vinnarskalle alltid sympatisk och problemfri för en domare att ha att göra med. Nåväl, Pelle blev ju i Moskva Tre Kronors förste målvakt efter att Sune Ödling i de två första matcherna i turneringen visat sig vara långt från toppformen. Kanske slappnade Sune av väl mycket efter SM-segern med MoDo? Pelle storspelade dock genom hela turneringen och var enligt en enig expertis anledningen till att Tre Kronor lade beslag på bronset efter Sovjet och Tjeckoslovakien. Jag minns ett par härliga episoder med Pelle från turneringen som visar lite av Pelle som person. Som gamängen, den spontane och oskuldsfulle glädjespridaren i alla lägen.

Det började redan på flygplatsen i Moskva. Vi (hela truppen) ombads av en vakt att vänta i ett rum. Hur länge sas aldrig. Många spelare gnällde över detta. Den informelle ledaren i laget Inge Hammarström förklarade "det är så här i Moskva grabbar, jag har varit här 20 gånger, och dom försöker bara psyka oss". Pelle hade en "bergsprängare" (kassettbandspelare modell större) med sig. På den tiden (kommunisttiden) rådde en stillsam och tråkig stämning över de kala rummen som utgjorde transithall. Pelle kunde inte låta bli att provspela lite för att lätta upp stämningen. Abbas musik flödade ut i rummet. Då kom plötsligt en uniformerad vakt springande och bad Pelle lätt handgripligen att följa med en bit bort i rummet. Vi andra började garva. Både Bergsprängare och popmusik var något helt okänt i Moskva vid den tiden, och det ansågs nog som något skadligt Västligt påfund som var förbjudet att framföra offentligt. Den ende som inte garvade var Tommy Sandlin som var Förbundskapten och istället visade tydlig oro. Vakten och Pelle hade någon slags diskussion en stund innan Pelle till allas lättnad återvände till gänget. Många var intresserade av vad vakten hade sagt. Pelle förklarade helt lugnt och till allas förvåning att vakten hade bett att få köpa både bergsprängarn och kassetterna för 150 US Dollar!

TV sporten hade som tradition under många år att vara värdar för en middag med frågesport. Den drivande vid såna tillställningar var Åke Strömmer. Han hade vid sin sida de slipade fullblodsunderhållarna Arne Hegerfors, Lasse Kinch och Tommy Engstrand. En middag med frågesport med dessa herrar kunde aldrig bli annat än succé. Middagen hölls på en restaurang i centrala Moskva. Som domare i turneringar där Tre Kronor är med ingår domarna alltid

i truppen vid utflykter, sightseeing och diverse arrangemang som detta. Efter maten vidtog frågesporten. Vi var uppdelade i bord om 4 i varje lag. Vi dvs. jag och min domarekollega Ulf Lindgren fick målvakterna vid vårt bord. Pelle L. och Sune Ödling. Strömmer gick igenom reglerna. Vi skulle få en varsin fråga, det var alltså inte tal om något grupparbete och vi fick inte viska eller hjälpa lagkamraten. Första pris var en videokassett, en Betamax från en av Tre Kronors matcher. Låter som ett banalt pris idag, men när man vet att väldigt få människor i Sverige hade ens en videospelare 1979 och man inte ens enat sig om vilket format som skulle gälla (VHS, VCR eller Betamax) så förstår man vilken fantastiskt pris det handlade om. Tävlingen började, Strömmer njöt över att få ställa frågorna, Hegerfors och Engstrand förtydligade och var skojiga. Tävlingen gick bra för oss och det hade handlat mest om allmänbildningsfrågor. Nu var det Pelles tur. Om Pelle svarade rätt skulle vårt lag vinna. Strömmer frågade: "Pelle, ryssarna skickade 1957 upp en Sputnik runt jorden med en hund ombord, vad hette hunden?" Frågan ansågs så löjligt lätt att alla spelarna började att bua åt Strömmer! Pelle satt dock till allas förvåning, fniss och allmän munterhet alldeles tyst. Strömmer fortsatte "Pelle jag skall hjälpa dig med att hundens namn börjar på L". Nya ovationsartade burop fyllde lokalen, nu hade väl Strömmer ändå gått över anständighetens gräns? Hur lätt får det bli? Alla i lokalen kunde svaret. Dock fortsatt tystnad från Pelle

Pelle Lindbergh.

som lade pannan i djupa veck under kamraternas muntherhet. Strömmar bad Pelle om ett svar, Pelle svarade LASSIE! Skratten ville aldrig ta slut. Men sån var han, allmänbildning, Sputnikar och Lajkor fick andra syssla med bara han blev världens bästa hockeymålvakt.

Första Elitserieomgången efter Pelles tragiska och

onödiga död måndagen den 11 november 1985 efter att han kört med sin Porsche in i en stenmur i New Jersey hölls en tyst minut på samtliga Elitarenor. Jag själv dömde FBK–HV71 på torsdagen den 14/11 och fick stå i domarcirkeln under en för mig smärtsamt lång minut då jag tänkte på den underbare gamängen Pelle.

Välkommet bidrag till vår verksamhet

Kassör Curre meddelade glad och överraskad vid ett styrelsemöte, att föreningen fått ett bidrag till verksamheten: 8000 kr från Sveriges Centralförening för Idrottens Främjande. Tacksamma var vi naturligtvis men något frågande.

Jag förklarade lite kort vad det är för förening. En förening som bildades redan 1897 för skolidrott, ledarskap, idrottshistoria och museiverksamhet. Varje år ger den ut sin "Blå Bok". I Jubileumsboken 2008 skrev bl.a Ingvar Karlsson och författare som Ivar Lo-Johansson, och Hasse Z om sin syn på idrott. Föreningen delar ut Idrottsskölden i landets gymnasieskolor till framröstad bästa idrottare och Prinsens plakett, en mycket förnämlig utmärkelse för landets idrottsledare.

Vår styrelse gav mig i uppgift att tacka för bidraget och be om en förklaring, varför vi fått pengarna. Jag sände ett artigt tack och en hovsam fråga om varför.

Jag refererar svaret som gjorde styrelsen glad och stolt, men också lite fundersam inför idén om gemensamt idrottscafé:

"För att vi uppskattar vad ni gör för den lokala idrotten och lite för att ni bjöd in en av våra favoriter till ert café. Jag var nästan på väg att höra Lasse och Uffe. Vi kommer senare att lansera ett förslag till idrottscafé där vi står för innehåll och ni ordnar caféet. Det handlar om OS 1912 och om tusendelar"

Gunilla Lydén Sveriges Centralförening för Idrottens Främjande.

Föreningen har sitt säte i Stockholms Stadions Klocktorn och är helt självfinansierad, utan statliga eller andra bidrag. Under senare år har Centralföreningen uppmuntrat idrottsmuseer runt om i landet med ekonomiska bidrag.

Sedan år tillbaka är Gunilla Lydén auktoritet i såväl föreningen som i svensk idrottshistoria. Vid några tillfällen har GHF haft kontakter med Gunilla och föreningen, bl.a. vid idrottshistorisk konferens på Riksidrottsmuseet.

Bo Nordlund

Från GHF:s besök hos Centralföreningen för Idrottens Främjande i Stadiontornet den 3 okt 2008 för att planera ett medieutbud med lokal idrotts- och kulturhistoria inför invigningen av Göransson Arena i maj 2009. Från vänster: Lars-Vidar Ström (GHF), Gunilla Lydén (Sveriges Centralförening för Idrottens Främjande) Maya Olsson (Göransson Arena) Kristina Lindqvist (Länsmuseet) och Nils Frölander (ordf. GHF). Kaj Annebrant tog fotot.

Verksamhetsberättelse

Gästrikedrottens Historiska Förening 2016

Årsmötet för 2015

Fotboll var tema för årsmötet. Leif Lindstrand mottog GHF:s diplom för sitt gedigna och mångåriga ledarskap av fotbollen i Gefle IF. Dan Nordfeldt Sandviken fick årets andra diplom för att han som tränare på ett personligt sätt bidragit till Gästrikedrottens utveckling. Gunnar Lindbom ledde ett panelsamtal med Lindstrand och Nordfeldt om deras erfarenheter och. Lars-Vidar Ström visade unika filmklipp ur Gefle IF:s fotbollshistoria.

Styrelsearbetet 2016

Ordförande Gunnar Lindbom (omvald för 1 år 2016/2017)

Vice ordförande Lillemor Forsberg (kvarstående 1 år 2016)

Kassör Curt Larsson (omvald 2 år 2016/2017)

Sekreterare Bo Nordlund (omvald 2 år 2016/2017)

Ledamöter Lars Blomgren (omvald 2 år 2016/2017), Jan Åke Hedström (omvald 2 år 2016/2017), Anders Steffen (kvarstående 1 år 2016)

Adjungerade ledamöter Ove Grip (vald för 1 år 2016), Anders Hedbom (vald för 1 år 2016)

Valberedning Nils Frölander, Lars Blomgren (valda för 1 år 2016)

Revisor, Revisorsuppleant Åke Nilsson, Lars-Vidar Ström (omvalda för 1 år 2016).

Styrelsen har haft nio protokollförda sammanträden under 2016. Lars-Vidar Ström har i programverksamheten bistått styrelsen med bild- och filmdokumentation. GHF har även under 2016 deltagit i diskussioner om idrottshistorisk exponering vid fortsatt utbyggnad av Gävlehov.

GHF är medlem i Sveriges Idrottshistoriska Förening samt i Arkiv Gävleborg, där föreningen förvarar sin bildsamling och övrig dokumentation. Styrelsen har haft kontakter med Sandvikens Kommunarkiv, för att ta fram förteckning över vad som där finns av idrottshistoriska arkivalier.

Med andra idrottshistoriska organisationer utbyter vår förening medlemsblad och erfarenheter. Vårt medlemsblad går också till arkiv och bibliotek i Gästrikland.

I samarbete med SISU har GHF tagit fram en "Roll Upp" för att vid arrangemang visa upp föreningen. Företrädare för GHF har hos föreningar och organisationer svarat för idrottshistoriska program, bl.a på initiativ av Gävle Kultur/Fritid en stadsvandring om var den tidiga Gävleidrotten höll till.

Under hösten har styrelsen planerat ett idrottscafé i Hofors i samarbete med ortens idrottsföreningar och Hofors hembygdsförening. Arrangemanget genomfördes i februari 2017, mycket välbesökt och uppskattat. Utförlig redovisning på sidorna 5–10.

Medlemsresa 2016

I årets resa deltog 58 medlemmar. Färden gick till Söderhamn. Sören Calleberg, huvudansvarig för vinterns SM-vecka 2017 presenterade SM-programmet, grenar och arenor. Efter lunch på Flygstadens restaurang var det guidad visning i Flygmuseet.

Medlemsbladet 2016

Styrelsen har gett ut två medlemsblad i april och november, med idrottshistoria särskilt från distriktet och med presentation av vår verksamhet i ord och bild. För utförligare redovisning av verksamheten hänvisar vi till medlemsbladen.

Tack för 2016

Gästrikedrottens Historiska Förening tackar Gävleborgs Idrottsförbund och SISU för stöd och samarbete. Styrelsen tackar alla medlemmar som sluter upp och visar uppskattning av föreningens verksamhet.

Vår strävan är att öka medlemstalet och att föreningen fortsätter att utveckla sin verksamhet för att bevara och berätta idrottshistoria i Gästriklands kommuner och föreningar

Styrelsen för Gästrikedrottens Historiska Förening

Lasse Blomgren överlämnar en bok till Jack Jakobsson, HAIF, för dennes värdefulla insatser som medarrangör i det lyckade idrottscaféet i Hofors.

Verksamhetsplan 2017

Gästrikedrottens Historiska Förening har som målsättning

- att öka antalet medlemmar, enskilda, föreningar och distriktsförbund
- att informera om och utveckla idrottshistoria i Gästriklands föreningar
- att samarbeta med Gävleborgs Idrottsförbund, SISU och Arkiv Gävleborg och kommunarkiv för information, dokumentation och arkivering av idrottshistoria
- att verka för idrottshistorisk dokumentation av föreningar och enskilda
- att ge ut två medlemsblad (april och november) samt utbyta medlemsblad och information med andra idrottshistoriska organisationer
- att arrangera idrottshistoriska sammankomster
- att arrangera en medlemsresa i idrottshistorisk och kulturhistorisk anda
- att ha utbyte med grannlänens idrottshistoriska organisationer
- att representera vid idrottshistoriska möten och konferenser
- att uppvakta föreningar som jubilerar
- att med föreningens diplom uppmärksamma idrottshistoriskt förtjänta ledare och aktiva.

Förslag till Budget 2017

	KOSTNADER	INTÄKTER
Medlemsavgifter	0	28.500
Årsavgifter/Medlemstidning	7.000	0
Styrelse/Årsmötet	2.900	0
Resor/Kontorsmaterial/Porto	5.500	0
Medlemsresa	6.500	0
Idrottscafé Hofors	2.900	0
Uppvaktning/Gåvor/Utmärkelser	1.900	0
Material/Arkiv/Tidskrifter	300	0
Bank & Plusgiro	1.900	0
Bidrag och övriga kostnader	100	2.000
Oförutsätt	1.500	0
SUMMA KRONOR	30.500	30.500

Hemlingby skolas pojklag som vann folkskolornas bandyserie 1936. Två av spelarna kom att bli världsmästare och svenska mästare i ishockey. Den yngste spelaren är 10 år och går i klass 4, men var bäst på plan och så småningom bäst i Sverige. Vilka är de två och var finns de på bilden? Kom på årsmötet så får du veta!

Kassörens ruta:

Våra medlemmar Ove Lund Hofors och Arne Wikegård Gävle har gått ur tiden och lämnat oss i stor sorg och saknad. Samtidigt hälsar vi GHFs nya medlemmar Per Lennart Skagerström Gävle, Eje Högberg Sandviken, Bernt Melin Torsåker, Anders Näslund Hofors och föreningarna Hofors AIF Fotbollveteraner och Årsunda IF välkomna.

Medlemsantalet är i mars 2017

310 st fördelat på 265 är enskilda, 9 förbund och 36 föreningar.

Ekonomisk redovisning 2016.01.01 t.o.m 2016.12.31

Ingående Balans 2016

Tillgångar:

Bank	28,558
Plusgiro	6.440
Summa tillgångar:	34,998

Skulder o Eget Kapital:

Leverantörsskulder	700
Eget Kapital	34,298
Summa skulder o eget kapital	34,998

Resultaträkning:

Kostnader:

Årsavgifter / Medlemsblad anm.1	7009
Styrelse och Årsmöte	4000
Resor / Kontorsmatr. / Porto	4496
Medlemsresa anm.2	2476
Uppvakt. / Gåva / Utmärkelser	2846
Materiel / Arkiv / Tidsskrifter	1398
Bank & Postavgifter	1974
Årets överskott	7451

Summa: 31.650

Intäkter:

Medlemsavgifter	29.650
Bidrag anm. 3	2.000

Summa: 31.650

Utgående Balans 2016

Tillgångar:

Bank	0:-
Plusgiro	41,749
Summa tillgångar:	41,749

Skulder o Eget Kapital:

Leverantörsskulder	0:-
Eget Kapital	41,749
Summa skulder & eget kapital	41,749

Anm. 1 Idrottsförbundet/SISU subventionerar vårt medlemsblad med c:a 14,000 kr

Anm. 2 För medlemsresan till Söderhamn var utgifterna 11,877 kr och inkomsterna 9,401 kr

Anm. 3 SISU aktiviteter

Dags att betala medlemsavgiften för 2017

100 kr Enskild medlem 150 kr Förening 200 kr Förbund

Tack för att du stöder Gästrikeidrottens Historiska Förening

Bankgiro 5602-3559 eller Plusgiro 81 60 67-3

Meddelande till betalningsmottagaren

Medlemsavgift 2017

Glöm ej avsändare:

Meddelande kan inte lämnas på baksidan.

INBETALNING/GIRERING A

Kod 1

Till PlusGirokonto

81 60 67 -3

Betalningsmottagare (endast namn)

Gästrikeidrottens Hist.Förening

Avsändare (namn och postadress)

Svenska kronor

öre

Från PlusGiro/personkonto (vid girering)